

dagen til Beslutning i det Tilfælde, at der er Meningsforskel mellem Ministeren og Havneraadet, er dette naturligvis sket for ikke at gøre Forretningsgangen mere besværlig end nødvendig. Fra Rigsdagens Side vil der jo ikke kunne være noget at indvende imod, at enhver Udgift ifølge denne Lov skal være forud approberet af Rigsdagen. Vi have ikke fundet dette nødvendigt; men det er maaske en Udgang, der kan tænkes, saafremt Flertallets Forslag afvises. Hvis Uenigheden om dette Punkt, hvad jeg i øvrigt ikke antager, da det i og for sig er saa ringe, skulde lægge Lovforslaget Hindringer i Vejen, vilde jeg meget beklage det. Man vil sikkert ikke mistænke mig for at ønske Frihavns Udvikling noget ondt. Men jeg vil paa den anden Side ikke tilraade, at Frihavns Udvikling skulde ske paa den Betingelse, at Rigsdagen sættes i en Stilling, hvor den ikke uden Føje kan gøres til Genstand for Spot.

H. Holm: Med Hensyn til de fleste af de stillede Ændringsforslag kan jeg henholde mig til, hvad der nu blev udtalt af det ærede Medlem, der talte paa Ordførens Vegne, og navnlig vil jeg for mit Vedkommende ogsaa betone, at det ikke gaar an, at Kjøbenhavns Frihavnsselskab indlader sig i Forbindelse med andre Selskaber om Driften af Havneanlæg og sligt, uden at der gives Samtykke dertil fra Lovgivningsmagten. Men der er, som det ærede Medlem omtalte, et Punkt, og det et meget vigtigt Punkt, hvor Udvalget ikke har været enig, nemlig med Hensyn til den Myndighed, der kan og skal tillægges Havneraadet. Det Mindretal, som jeg tilhører, finder det fuldkommen naturligt, at Havneraadet, som er kaldet til at varetage baade den gamle Havns og den ny Havns Interesser, altid bliver hørt om de Byggeforanstaltninger, der skulle foretages ude paa Frihavsterritoriet for de Penge, der her stilles til Selskabets Raadighed, og for saa vidt ere vi enige i Begyndelsen af § 2: „Forslag om Anvendelsen af det i § 1 omhandlede Beløb bliver af Indenrigsministeren at forelægge Kjøbenhavns Havneraad til Betænkning“. Men vi kunne ikke være med til at udvide den Myndighed, som Kjøbenhavns Havneraad nu har efter Lovgivningen, paa den Maade, som foreslaas, ved at tillægge Havneraadet et Veto over for disse Foranstaltninger. Vi kunne ikke gøre det, hverken af formelle eller af reelle Grunde. Bestyrelsen af Kjøbenhavns Havnevæsen hviler paa en særlig Lov, og i denne Lov bestemmes det i § 3, at

Havneraadet skal afgive Betænkning over alle Havnen vedkommende Sager, „som forelægges det“, og dernæst staar der, at dets Erklæring „skal indhentes om ethvert Spørgsmaal, vedkommende Ordningen af Havnevæsenets Forhold til Marinen eller til Kommunen, og om alle almindelige reglementariske Bestemmelser om Havnens Forvaltning og Afbenyttelse“. Havneraadet har altsaa efter denne Lov en raadgivende Stilling. En Del Sager kunne forelægges Havneraadet til Betænkning, andre Sager skulle forelægges det til Betænkning. Det er derfor i fuldstændig Overensstemmelse med den gældende Lov om Kjøbenhavns Havn, at vi ere gaaede med til at foreslaa, at disse Sager skulle høre til dem, der skulle forelægges Kjøbenhavns Havneraad til Betænkning. Men der findes ikke i den gældende Lov om Kjøbenhavns Havnevæsen en Bestemmelse, som tyder i den Retning, som nu foreslaas, i Retning af, at Havneraadet paa visse Omraader skal have en saadan afgørende Myndighed, at det faar et Veto over for Ministerens Forslag. Skulde man gaa til noget saadant, kan jeg ikke se rettere, end at dette maatte ske ved en Behandling af hele Spørgsmaalet om Styrelsen af Kjøbenhavns Havn. Det er en fuldstændig Forandring af Kjøbenhavns Havneraads Stilling, der her foreslaas paa et enkelt Punkt, og gik vi ind paa det her, vilde det ganske sikkert senere blive foreslaaet paa en hel Række andre Punkter, hvor det vilde være af lige saa stor Betydning. Men jeg kan ikke tænke mig, at Administrationen kunde indlade sig derpaa, og jeg kan heller ikke tænke mig, at Rigsdagen let kunde indlade sig paa helt at forandre Forholdet paa et saadant enkelt Punkt, som her er Tale om. Dette er imidlertid mere formelle Betæneligheder. Men vi have ogsaa reelle Betæneligheder ved paa den Maade at give Havneraadet en saadan Stilling, end det hidtil har haft. Ved at give Havneraadet et saadant Veto, skyder man det ind mellem Ministeren og Rigsdagen, og medens Ministeren nu er politisk og konstitutionelt ansvarlig over for Rigsdagen for sin Styrelse af Kjøbenhavns Havn, vil man ved paa den Maade at gøre ham afhængig af Kjøbenhavns Havneraad stille ham saaledes, at han i mange Tilfælde vil kunne dække sig ved at henvise til Havneraadets Beslutninger. Rigsdagen, i alt Fald Folketinget, har overhovedet — det jeg ved — ikke sværmet for saadanne „Raad“ paa forskellige Omraader. Naar vi i sin Tid udtalte os mod Kirkeraadet, og naar vi i sin Tid udtalte